

LĂSAȚI PRESIUNEA AFARĂ

Mulțumesc, frate Ruddel. Mă bucur foarte mult pentru că știu că am un fiu duhovnicesc în Evanghelie. Aceasta este foarte bine. Da, bineînțeles, eu îl iubesc foarte mult pe fratele Ruddel.

Din relatarea Scripturii știm că și Pavel avea un asemenea fiu: pe Timotei, și îl numea fiul său de credință.

Dacă nu mă înșel, cea de acolo este Florry Ford. Cu mulți ani în urmă, când eram copil, eram prieten foarte bun cu fratele ei, Lloyd. Pe vremea aceea, ea făcea foarte multe prăjituri, iar noi mâncam până când simțeam că ne îmbolnăvim. Îmi amintesc cu plăcere invitația pe care mi-a făcut-o Lloyd odată, fiindcă sora lui, Florry, a făcut o mulțime de prăjituri, iar eu am mâncat până am simțit că nu mai pot.

Îmi plăcea mult de Lloyd, de aceea stăteam cu el până când se întuneca. Atunci știam că trebuie să plec, și pentru că eram foarte fricos, fugeam tot drumul până acasă. Mi-l amintesc și pe tatăl tău, dar mama mai trăiește? Asta-i bine.

De atunci au trecut mulți ani și a trecut multă apă la vale pe râu. Acum suntem și noi deja oameni de vârstă mijlocie, bunici, dar există o Țară în care nu vom îmbătrâni niciodată. Florry, mă bucur mult fiindcă văd că și tu cauți această Țară și ești sigură că vei ajunge acolo.

Ce face soțul tău? Îi amintesc foarte bine de el. Cunosco și câțiva dintre copiii voștri. Ei s-au căsătorit cam în perioada când eu am plecat pe câmpul misiunii. De atunci a trecut mult, așa că acum sunt mari și copiii lor. Noi am pierdut legătura dintre familiile noastre, dar pe fratele tău Lloyd, îl întâlnesc uneori pe stradă și atunci dăm mâna cu bucurie. În copilărie, ei m-au invitat de multe ori la cină și au fost

pentru mine ca un frate și o soră. Mă bucur foarte mult pentru că fratele Ruddel a avut ideea de a face dintr-o sală de oaspeți, o Casă a Domnului. Aceasta este bine.

Voi știți ce plăcut este să vedeți uneori unele lucruri dinainte; înainte ca să aibă loc. Așa am putut vedea mai dinainte că în băiatul acela rău se ascunde ceva deosebit.

Eu și tatăl lui am lucrat împreună cu ani în urmă. Îmi amintesc că tatăl lui era un bărbat hotărât și harnic, care mergea până la capăt atunci când pune mâna pe ceva. De ce să nu fie și fiul lui așa? Eu știu că el a avut o mamă iubitoare. Fratele Ruddel venea din linia bună, așa că trebuia să iasă ceva bun din el; trebuia ca în inima lui să se nască dorința de a-L sluji pe Dumnezeu. Dacă adâncul strigă către Adânc, acel strigăt trebuie să primească un răspuns. Și eu mă bucur nespus de mult când văd că fratele Ruddel merge înainte.

Petru mine este un mare har să pot vorbi în seara aceasta, în fața acestei grupări minunate de sfinți. Cred că voi știți însă că nu acesta este locul nostru de destinație, deoarece suntem străini și călători pe acest pământ care nu este Acasă al nostru.

Îmi amintesc ziua când sora Ruddel a venit împreună cu fratele Ruddel și s-au așezat în adunare. El stătea cu capul plecat, în timp ce tu, soră, erai sigură pe tine. Ea știa că un bărbat care vine dintr-o familie atât de deosebită, ca familia fratelui Ruddel, și cu o soție atât de bună, care se ruga pentru el, va primi Ceva deosebit. Și așa a fost.

Rugăciunea mea, frate Ruddel, este ca aceasta să fie numai un punct de plecare pentru tine; un punct de înălțare pe culmile minunate ale Evangheliei. Eu știu că fratele Max Ruddel și soția lui sunt foarte bucuroși în seara aceasta. Ce mult aș fi vrut să-l văd și eu pe Billy Paul pe platformă, dar nădăjduiesc că-l voi vedea pe Iosif. Acest lucru ar fi minunat.

Aceasta ne-ar răsplăti toate necazurile și greutatea de care ne-am lovit în creșterea copiilor.

Privind la părinții voștri încărunțiți, să nu uitați că o mare parte din aceste fire cărunte se datorează multelor necazuri care i-au lovit de-a lungul anilor. Așa este. Este bine însă că în seara aceasta putem fi aici, deși sunt puțin răgușit.

Zilele trecute am fost la pescuit cu fratele Gene Good. Peștii au tras la momeală, așa că am avut un timp minunat și ne-am întors acasă numai seara târziu. Pentru că am ieșit în larg, mi-a fost rece și am răcit puțin, dar cred că mă veți îngădui așa cum sunt. Acum ne pregătim pentru o călătorie care va dura cincizeci de zile, dar nădăjduim că la sfârșitul lui august sau la începutul lui septembrie, vom fi înapoi.

Astfel, săptămâna viitoare vom începe serviciile la Green Bay, Michigan, iar duminică după-amiază voi vorbi la Conferința care se va ține la o facultate din Chicago. La Green Bay voi vorbi la Conferința comercianților creștini, iar la Chicago voi avea o discuție cu fratele Iosif Boze.

De acolo vom pleca la Southern Pines și apoi la Cow Palace din South Gale, Los Angeles. Aceste adunări vor fi sponsorizate de vreo patruzeci de biserici care cred în unitatea lui Dumnezeu. Este pentru prima dată când ei sponsorizează adunările mele.

Din California vom pleca în Oregon, iar de acolo în Canada și apoi mai departe la Anchorage, Alaska. Ne vom întoarce numai spre toamnă.

Fratele Boze va pleca în Kenya, Tanzania și apoi în Africa de Sud, pentru a pregăti niște adunări care se vor ține acolo în toamnă.

Dacă v-aș spune că mă simt trimis în toate aceste localități, n-aș spune adevărul,

dar eu știu că trebuie să răspândim Sămânța peste tot. Acesta este motivul pentru care fac tot ce pot pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Acum haideți să ne plecăm încă o dată capetele pentru rugăciune. Noi ne-am mai rugat, dar aș vrea să-l rog pe Domnul încă o dată să-mi dea cuvintele potrivite pentru a fi înțelese de voi.

Tată ceresc, ne plecăm din nou în fața tronului Tău de îndurare, în Numele Domnului Isus care ne-a îndemnat să îndrăznim la Tine și care ne-a făgăduit că ne va da ceea ce cerem.

Noi nu vrem să fim judecați de Tine o dată cu lumea, de aceea venim la tronul Tău de îndurare și Te rugăm să ai milă de noi. Mărturisim în fața Ta că suntem pe dos și că nu se găsește nimic bun în noi, dar ne aducem pe noi înșine înaintea Ta. Noi nu putem să-Ți dăm nimic, dar venim înaintea Ta gândindu-ne la cuvintele Domnului nostru Isus Hristos, care a spus: „...*cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” (Ioan 5.24), și noi credem aceasta. El ne-a spus să îndrăznim, pentru că vom primi orice vom cere în Numele Lui. Noi credem aceasta, Tată, și pe baza acestei credințe Te rugăm să ne binecuvântezi așa cum stăm înaintea Ta; să binecuvântezi această adunare și pe scumpul nostru frate Ruddel împreună cu familia lui.

Privind-o pe doamna Morris, m-am gândit că zilele copilăriei noastre au trecut. Oh, Dumnezeule, eu am spus că de atunci s-a scurs deja multă apă pe râu în jos și multe necazuri și obstacole au rămas în urma noastră, dar Tu ești Acela care ne-ai scos din toate, de aceea ne încredem pe deplin în Tine, că ne vei ajuta să ajungem până la capătul acestui drum. Te rugăm să binecuvântezi locul acesta, să-Ți pui Numele peste el și să le dăruiești toate binecuvântările pe care le-ai hotărât pentru ei. Dăruiește-le putere, cum a cerut fratele care s-a rugat, ca să poată trece peste toate obstacolele. Ascultă rugăciunea noastră, vindecă bolnavii din mijlocul nostru și dăruiește Viață tuturor celor care flămânzesc și însetează după dreptate.

Sfințește, de asemenea, ființa și faptele robului Tău neînsemnat și binecuvântează Cuvântul Tău ca să nu se întoarcă fără rod, ci să împlinească scopul pentru care a fost trimis. Înviează prin Duhul Sfânt, prin faptele lui Dumnezeu, inimile celor mici și ale celor mari, pentru că Te rugăm aceasta în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Azi dimineață am vorbit cam mult. Nu știu dacă pot numi predică, Cuvântul pe care l-am adus, pentru că a fost învățătură ca la școala duminicală. Îmi amintesc că o dată am învățat timp de șase ore, dar în seara aceasta vă promit că voi fi mai scurt.

Pentru tema la care m-am oprit, aș vrea să citesc Cuvântul scris în Scriptură, fiindcă știu că cuvintele Sale nu dau greș niciodată. Eu pot greși, dar El nu greșeste niciodată. Acesta este motivul pentru care doresc ca cuvintele mele să fie una cu Cuvântul Lui. În seara aceasta doresc să citesc din două locuri:

Proverbe 18.10: „Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost. -”

Și Isaia 32.1-2: „Atunci împăratul va împărăți cu dreptate, și voievozii vor cârmui cu nepărtinire.

Fiecare va fi ca un adăpost împotriva vântului și ca un loc de scăpare împotriva furtunii, ca niște râuri de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un pământ ars de sete.”

Din aceste două texte voi vorbi despre tema: **„Lăsați presiunea afară!”** Este un text ciudat și rar: **„Lăsați presiunea afară!”** și l-am ales pentru că văd nevoia oamenilor.

Întotdeauna, înainte de a veni la adunare, eu Îl caut pe Domnul în rugăciune, pentru ca atunci când vin în fața adunării, fie că este una mică sau una mare; fie că stau în fața unui om sau a unui milion de oameni, să nu fiu văzut sau ascultat eu, ci Domnul să fie proslăvit. Eu nu vin aici ca să mă ascultați pe mine, fiindcă știu că în mine nu este nimic bun, nu am voce plăcută și în plus nu sunt nici învățat, ceea ce face ca niciodată să nu rămân la textul ales, ci tot timpul sar de la Geneza la Apocalipsa și invers. Eu știu că nu sunt un vorbitor înțelept, dar Îl iubesc pe Domnul și mă gândesc că nu L-aș putea iubi, dacă n-aș iubi mai întâi poporul Său. Dacă iubesc poporul Domnului, Îl iubesc pe Domnul, iar dorința mea este să fac întotdeauna numai ceea ce face Domnul și faptele mele să fie una cu faptele Lui. Acesta este motivul pentru care întotdeauna încerc să fac numai bine și să-i ajut pe cei care au nevoie de ajutor. Eu nu spun aceste cuvinte ca să mă lingușesc, ci pentru că aceasta este în inima mea; și știu că dacă aș spune ceea ce nu este adevărat, aș fi un fățarnic.

Eu cred că biserica aceasta are un păstor care luptă pentru Adevăr, indiferent de urmări, indiferent dacă unii vor pleca. Aceasta este credința mea; aceasta este încrederea pe care o am în fiul meu. El este un bărbat neînfricat, un om sfânt și pus de Dumnezeu în această slujbă. El predică același Cuvânt, ca și mine, începând de la Geneza până la Apocalipsa, ceea ce îmi face plăcere și mă bucură, pentru că nu face compromisuri, ci stă numai pe Cuvânt.

Aceasta am dorit întotdeauna. Când a pornit la drum îl priveam și mă gândeam: „Oare ce aș putea face pentru el, fiindcă este încă tânăr? Cum să-i ajut adunarea?” El este un păstor care se îngrijește de oile sale și a dorit să vin aici. Poate gândul lui este că prin această predică îi va ajuta pe oamenii săi să facă o schimbare. El se interesează de voi și zi și noapte este pregătit să răspundă la orice chemare, fiind gata să facă orice ca să-i ajute pe cei ce au nevoie de ajutor.

Așa trebuie să fie orice slujitor adevărat al lui Dumnezeu. El a insistat să vin aici, iar eu îl iubesc cu atât mai mult, pentru că din insistența lui am înțeles că are încredere în mine. Sunt sigur că nu m-ar chema să vorbesc în fața oamenilor lui, dacă n-ar fi sigur că le aduc o hrană sănătoasă. Nici un păstor n-ar face aceasta. Dar el știe că eu îi fac numai un bine, de aceea are încredere să mă lase să

vorbesc în fața turmei lui. Convingerea mea este că dacă m-a rugat să vin aici, poziția lui este bună. Și mă bucur pentru poziția lui, fiindcă dovedește că este un bărbat credincios, ceea ce apreciez foarte mult.

Când am primit invitația lui, m-am tot gândit ce ar fi mai bine să le spun oamenilor? Fără îndoială, eu sunt învățat cu de toate, dar am observat că în timpul în care trăim noi, este o apăsare peste oameni, iar această stare depresivă nu cunoaște granițe, fie că este vorba de oamenii din denominațiuni, fie că este vorba de oamenii din lume; ea nu are în vedere fața oamenilor: că sunt tineri sau bătrâni, buni sau răi, bogați sau săraci, această presiune îi apasă pe toți.

Noi trăim într-o epocă modernă, supusă unei puternice presiuni nervoase, așa că fiecare aleargă înapoi și încolo și nu ajunge nicăieri. Eu știu că și adunarea de aici, asemenea tuturor celorlalte adunări, este chinuită de această presiune. Ea este peste noi, în adunare și oriunde ne-am afla.

Este o epocă a depresiei și a vitezei. Peste tot se poate vedea o grabă și în același timp o așteptare.

Oamenii gonesc cu 90 Km/oră, ca să ajungă la masa de seară, iar când ajung acasă, văd că trebuie să mai aștepte două ore până se pregătește mâncarea.

Așa este. Acesta este timpul în care trăim. Graba și așteptarea vă provoacă o stare nervoasă. Astfel, dacă soția vă contrazice cumva în vreo problemă, vă enervați imediat. Dacă soțul vă spune ceva ce nu vă place, bateți supărate cu piciorul în podea și-l poftiți să iasă afară. „Nu pot să fiu de acord cu tine! Ieși afară!” sau: „Lasă-mă în pace, fiindcă astăzi sunt nervoasă!”

De ce? Ce s-a întâmplat? Toate problemele zilei adună asupra noastră un bagaj de presiune, iar rezultatele sunt, că tot ce facem iese pe dos. Așa este.

Vedeți, această presiune ne afectează pe toți, atât pe cei săraci, cât și pe cei bogați; atât pe cei fără școală, cât și pe cei pregătiți.

Aburul trebuie să iasă pe undeva, pentru că altfel explodează cazanul. Noi putem vedea cu fiecare zi care trece, că se adună tot mai multă presiune.

De exemplu, dacă le spuneți copiilor: „Veniți aici!” iar ei răspund: „Mama a zis...” aceasta provoacă deja o presiune. Uneori simțiți că vă plesnește capul. De ce? Pentru că se adună tot mai multă presiune. Eu știu aceasta și știu și ce înseamnă această presiune.

Acum câteva zile am fost la spital ca să-l vizitez pe păstorul nostru, fiindcă a fost bolnav. El a alergat înapoi și încolo până s-a prăbușit epuizat. Atunci am fost sunat și am fost rugat să-i iau locul și să-i vizitez pe oameni în locul lui. Astfel, deși toată ziua am fost cu predicatori din diferite localități, am acceptat rugămintea lui și am făcut toate vizitele pe care trebuia să le facă el. Printre alții, am primit și numele unei femei și numărul salonului în care era internată.

Am ajuns la spital cu vreo cincisprezece sau douăzeci de minute înainte de începerea vizitei și m-am interesat de femeia aceea. Astfel, am spus că doresc să găsesc o anumită femeie. Domnișoara de la fișier era ocupată cu ceva, dar și-a ridicat privirea și a întrebat:

„Ce doriți?”

„Aș vrea să știu unde o pot găsi pe femeia aceasta,” am răspuns eu, arătându-i hârtia pe care era scris numele femeii.

„Nu știu.”

„Știi, eu am primit și numărul acesta de salon, dar voiam să mă lămurești mai întâi.”

„Dacă aveți numărul salonului, duceți-vă acolo.”

I-am mulțumit și m-am dus în salonul respectiv, unde am întrebat din nou:

„Este cumva aici o doamnă cu numele cutare?”

„Nu.”

Am ieșit afară și am privit din nou numărul de pe ușă. Totul era în ordine și totuși femeia nu era acolo.

Când am văzut aceasta, m-am dus la o femeie care stătea pe coridor și i-am zis:

„Cred că numărul meu de salon nu este bun.”

„Cum o cheamă pe femeia pe care o cauți?”

Când i-am spus numele, femeia a zis:

„Femeia nu este la etajul acesta.”

Am plecat la etajul următor și acolo am întâlnit un medic. M-am apropiat de el și i-am zis:

„Cum vă merge?”

El și-a ridicat privirea și s-a uitat la mine, după care și-a văzut de treabă fără să-mi mai dea vreo atenție. Privindu-l, m-am gândit: „Pe acesta ar trebui să-l las în pace!” Am mers mai departe și am întâlnit o domnișoară. M-am apropiat de ea și i-am zis:

„Scuză-mă...”

„Ce dorești?”

„Cum aș putea s-o găsesc pe femeia aceasta?” și i-am arătat numele.

„Nu știu,” a răspuns ea.

„Trebuie să fie salonul 321 sau 221. La 221 nu am găsit-o, de aceea am venit la numărul acesta ca să văd dacă nu cumva este aici.

„De ce nu mergi la 321?” m-a întrebat ea.

„Mulțumesc...”

Când am ajuns acolo, am întrebat din nou de femeia respectivă și am primit același răspuns: „Nu este aici!” dar o femeie din salon mi-a spus:

„Doamna aceasta a fost internată în salonul 331.”

Am mers acolo, dar mi s-a spus că a fost mutată la un alt etaj, mai jos. Când am auzit aceasta, mi-am zis: „Oh, timpul meu!” M-am dus iarăși la fișier și am primit un număr de salon, dar când am ajuns, nu am găsit-o nici acolo. Îmi venea să nu mai vorbesc cu nimeni, așa că am intrat și am întrebat din salon în salon, dar degeaba. Se părea că în spitalul acela toate lucrurile erau pe dos. Tot plimbându-mă pe acolo, am văzut un medic care venea spre mine cu o geantă în mână și cu un stetoscop la gât. M-am apropiat de el și i-am zis:

„Bună seara. Poți să-mi spui unde este salonul acesta?”

„Du-te pe acolo și apoi tot înainte,” a răspuns el.

„Mulțumesc pentru informație,” am răspuns eu. El avea dreptate: „Pe acolo și tot înainte,” adică afară. După ce i-am mulțumit, mi-am zis: „Până acum nu am ajuns nicăieri.”

Privind în urmă, am văzut o domnișoară îmbrăcată foarte decent, care stătea la un birou. M-am dus la ea și i-am zis:

„Bună seara.”

„Cum îți merge?” m-a întrebat ea.

„Sunt foarte încurcat,” i-am răspuns eu, după care i-am povestit tot ce mi s-a întâmplat, precizând că undeva în acel spital se află o femeie pe moarte, care trebuie operată mâine. Apoi am adăugat: „Sunt predicator și pentru că păstorul meu nu se simte bine, m-a rugat s-o caut eu pe această femeie.”

„Un moment, frate Branham! Am s-o caut eu.”

Când am auzit aceste cuvinte, l-am mulțumit plin de bucurie, Domnului. Ea a lăsat totul deoparte și a plecat. Când a revenit, mi-a zis:

„Frate Branham, femeia pe care o cauți se află în salonul din stânga ta.”

„Îți mulțumesc foarte mult,” i-am răspuns, după care am plecat gândindu-mă: „Vezi ce înseamnă să lași aburul afară?” În secolul acesta modern, totul se dezvoltă, nimeni nu are timp și presiunea se tot adună, făcând ca oamenii să se revolte unul împotriva celuilalt și să spună lucruri nedorite. Fiecare este vinovat pentru aceasta. Eu sunt de vină și noi toți suntem de vină. Din cauza presiunii acumulate, noi facem lucruri pe care în alte situații nu le-am face niciodată. De ce aceasta? Pentru că s-a acumulat o presiune peste limită.

Înainte de a merge mai departe, vreau să precizez că cel care provoacă această presiune este vrăjmașul, adică Satan. Noi știm că venirea Domnului este foarte aproape, iar Biblia spune că în zilele din urmă *„diavolul dă târcoale (pretutindeni) ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.”* (1Petru 5.8). Dacă reușește să vă prindă sub această presiune, veți alerga înapoi și înapoi și veți lua hotărâri proprii și pripite, pe care nu le-ați lua niciodată dacă ați sta și ați cugeta puțin în liniște.

Acum trei ani m-am dus la vânătoare și am avut ca ghid un indian. Eu sunt foarte grăbit când mă aflu la vânătoare, acesta este felul meu, ceea ce produce în mine o mare presiune. Eu eram pe cal, iar indianul mă urma pe jos. Era cu vreo zece ani mai bătrân decât mine, iar eu alergam cu calul și îi strigam: „Haide, căpitane! Haide!” la care el răspundea: „Prea repede! Prea repede!” „Haide aici!” strigam eu galopând mai departe, iar el răspundea din nou: „Prea repede!” Eu îmi încărcam deja arma, în timp ce el alerga încă spre mine strigând: „Prea repede!” Apoi am mers puțin mai încet, dar și atunci el continua să strige: „Prea repede!” așa că i-am zis: „Bine, căpitane, dar acolo sus este un cerb!”

„Nu te teme; va rămâne acolo, pentru că acolo s-a născut.”

„Da, așa este, ai dreptate,” i-am răspuns eu. El rămâne acolo, pentru că acolo s-a născut. Aceasta este problema cu predicatorii: se grăbesc la vânătoare și astfel sperie animalele.

Oh, fă-o ca indienii! Un pas înainte și apoi privești de nouă ori în jur.

În timp ce mă îndreptam pe cărare, el îmi tot spunea: „Un pas înainte și apoi privește de nouă ori în jur!” Adică, înainte de a face un pas, fii foarte atent la tot ce se petrece în jurul tău. Vedeți, el nu se grăbea. Eu mă gândesc de multe ori la aceasta.

Voi știți că mama mea a fost indiană. Astăzi, ea este în cer, acolo unde totul este desăvârșit. Atunci când a murit, oamenii m-au întrebat: „De ce nu porți o floare albă, ca semn că mama ta a murit?” „Mama mea nu a murit; ea trăiește,” am răspuns eu.

Și fiindcă credeam că ea trăiește, am luat o floare roșie. Oamenii care mă întâlneau, ziceau: „Bine, dar am crezut că ți-a murit mama!” Ca să nu-i mai țin în încurcătură și ca să evit acumularea de presiune, nu am mai purtat nici o floare. Mama nu a murit, ci doarme; este la Hristos.

Oh, secolul acesta modern și nervos în care trăim!

Voi știți că medicii nu pot da nici o explicație pentru această stare de presiune, deoarece chiar și ei sunt chinuți de ea. Nici eu nu pot da vreo explicație, pentru că nu știu ce se poate face. Voi spuneți: „Domnule doctor, sunt atât de apăsător, încât îmi vine să-mi iau viața. Nu știu ce să mai fac!” Dar răspunsul lui este: „Și eu mă simt la fel ca tine.”

Voi nu puteți face nimic. Medicii vă prescriu tot felul de rețete pentru calmare, dar

când efectul medicamentelor se termină, sunteți și mai nervoși decât înainte. Este la fel ca în cazul unui om beat care bea tot timpul ca să iasă din beție. Vedeți, voi nu puteți rezolva problema în felul acesta. Medicii nu au nici un răspuns la această situație, dar Dumnezeu îl are!

Acesta este motivul pentru care vrem să ne ținem de El. Medicii nu au nici un răspuns, dar Dumnezeu îl are. El este răspunsul. Hristos este răspunsul la orice problemă care se ridică, de aceea, în continuare vrem să vorbim despre El.

În Vechiul Testament, dacă un om se afla sub presiune și făcea ceva pe dos, dacă de exemplu, cineva vărsa sânge nevinovat, trebuia să fugă. Răzbunătorul aceluși sânge îl căuta până când îl găsea și îl omora: „*Dinte pentru dinte și ochi pentru ochi.*” Un astfel de om nu avea nici un loc de scăpare. Dacă cineva făcea un rău (o crimă), fără să vrea, și oamenii nu îl credeau că este nevinovat, trebuia să fugă pentru că rudele aceluși bărbat sau femei, îl căutau, iar dacă îl găseau aplicau Legea care cerea: „*Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi, viață pentru viață.*” Așa era sub Lege. Acel om nu se putea opri nicăieri pentru că era fugar. El nu știa ce să facă, pentru că era fugar.

Acest lucru pare absurd pentru timpul nostru, dar adevărul este că situația în care ne aflăm astăzi creează în noi o asemenea presiune, încât tot timpul suntem pe fugă. Noi știm că lumea aceasta este pe dos și că venirea Domnului este foarte aproape, iar aceasta ne face să acumulăm tot mai multă presiune în noi. Oamenii sunt pe fugă și intră în tot felul de lucruri, numai ca să lase aburul, presiunea, afară. Ei privesc departe, își spun bancuri murdare și fac tot felul de lucruri ca să lase presiunea afară. Toți sunt pe fugă fiindcă știu că este pe cale să se întâmple ceva. Lumea vorbește tot mai mult despre aceasta. Noi toți știm că se va întâmpla ceva; știm că lumea aceasta s-ar putea dezintegra încă înainte de a începe ziua de mâine. Fiecare națiune trăiește sub această presiune. De ce?

Când am fost în Africa, am stat și am privit o turmă de oi. Printre ele era o mielusea de vârstă mijlocie care păștea foarte liniștită. Deodată am observat că a devenit foarte neliniștită și privea tot timpul în jur. Înainte de a intra în acea stare

de neliniște, părea foarte blândă, de aceea privind-o acum, mă gândeam: „Nu este aceeași oaie blândă?”

Priviți această faptură mică! Păstorul era un băștinaș, dar în momentul acela era în stână. Când am văzut că oița devine neliniștită, mi-am zis: „Oare ce se întâmplă cu ea?” după care mi-am luat binoclul și am început să cercetez împrejurimile. Oița era tot mai neliniștită; atât de neliniștită încât a început să zbiere. De ce? Nu știa ce să facă.

Privind-o, mă gândeam: „Oare de ce a devenit atât de neliniștită?” Ea era pe pășune, dar mai departe, în iarba înaltă, am observat ceva care se ridica și se lăsa jos, în timp ce se apropia încet de turmă. Cam la o jumătate de milă de turmă, ascunzându-se prin iarba înaltă, venea târâș un leu.

Vedeți? Oița aceea mică simțea că se va întâmpla ceva, deși nu vedea încă nimic. Leul o văzuse și voia s-o fure înainte de întoarcerea păstorului.

Eu stăteam și priveam cum presiunea din ea devenea tot mai mare. De ce? Pentru că leul se apropia tot mai mult de ea, târându-se prin iarbă. Ea nu-l putea vedea, dar ceva din lăuntrul ei îi spunea că se apropie o primejdie îngrozitoare.

Același lucru se întâmplă cu omenirea. Ceva din noi ne spune că se va întâmpla ceva. Toată lumea știe aceasta: o știe bețivul, jucătorii de jocuri de noroc; o știu vânătorii, guvernanzii, ONU, da, toți știu că în curând se va întâmpla ceva. De ce? Pentru că s-a adunat o mare presiune.

Priviți femeile! Ele fumează țigară după țigară. Eu le pot vedea când își duc copiii la școală, fiindcă trec pe lângă casa mea. Ele circulă cu 70 de mile/oră pe o stradă unde se permite o viteză de 20 de mile/oră. Da, ele sunt foarte grăbite. Cu o mână țin volanul, iar cu cealaltă țigara, iar uneori pun câte o frână de fluieră cauciucurile.

Nu demult am văzut o „mamă modernă” care circula cu o viteză atât de mare, încât era cât pe ce să lovească patru sau cinci copii care traversau strada. Oare unde se grăbea? Ce s-a întâmplat? Poate a vrut să urmărească programul TV.

Așa este. Presiune! Dar această presiune este generată de ceva. De ce? De faptul că este pe cale să se întâmple ceva: moarte și prăbușire. Ele vin spre noi, sunt tot mai aproape.

În Vechiul Testament, Dumnezeu, care a văzut lucrurile care vor veni și se vor întâmpla, cu sau fără voia noastră, a arătat o cale de scăpare. Astfel, dacă un om îl omora cu voia pe un alt om, nu mai avea nici o șansă de scăpare, era pierdut, și Dumnezeu nu intervenea să-l ajute. Dar dacă era un accident, adică omul respectiv nu a vrut să facă acel rău, pentru el exista un loc de refugiu.

Iosua a hotărât șase cetăți de scăpare, una dintre ele fiind cetatea Ramot din Galaad. (Iosua 20.1-9). Aceste cetăți erau un loc de refugiu pentru astfel de oameni, așa că dacă un om făcea fără să vrea o faptă rea, putea să fugă într-una din ele.

Astfel, el mergea la poarta cetății, iar cei din cetate îl întrebau cine este și ce a făcut. După aceea îl judecau, iar dacă judecătorii constatau că omul respectiv nu a vrut să facă acel omor și că nu este vinovat, îl primeau în cetate. Odată intrat în acea cetate, omul respectiv nu mai trebuia să se teamă de nimic. Dar dacă mințea, dacă a săvârșit acel omor cu voia, chiar dacă intra în cetate și se prindea cu mâinile de coarnele altarului, răzbunătorul sângelui avea voie să-l tragă și de acolo și să-l ucidă. El trebuia să fie pedepsit pentru că a ucis cu voia un om.

Vă dați seama sub ce presiune se afla un astfel de om? Poate că pe urmele lui erau vreo zece oameni care-l urmăreau ca să-l ucidă. Răzbunătorul putea fi ascuns după fiecare colț de stâncă sau după fiecare tufiș. Omul era foarte nervos, foarte neliniștit, dar după ce era primit în cetatea de scăpare, era eliberat de toată presiunea aceea. De ce? Pentru că era în siguranță; era în locul ales de Dumnezeu

ca cetate de scăpare.

Calea lui Dumnezeu era pregătită pentru ca cel nevinovat să nu fie omorât, ci să fie scăpat din legăturile morții, pentru că a săvârșit acea greșală fără să vrea. Dar dacă cineva păcătuiește cu voia, trebuie să suporte consecințele. Pentru un astfel de om nu mai este nici o șansă de scăpare.

Astăzi există două categorii de oameni, dacă-mi permiteți să spun așa.

Sunt oameni, bărbați și femei, care nu vor să facă ceea ce fac. Ei nu doresc să păcătuiască dar, deși doresc să facă binele, greșesc. Mie îmi pare rău de acești oameni, pentru că ei sunt purtați încă și încolo, dar vreau să știți că Dumnezeu a pregătit pentru ei un loc în care pot scăpa de această presiune. Acesta-i adevărul.

Dar există și oameni care nu dau nimic pe acest loc de scăpare.

Acum câteva zile, fratele Hickerson mi-a făcut rost de o legitimație de intrare la penitenciarul din Grendel, Kentucky, fiindcă am dorit să „pescuiesc” acolo. Printre alții, acolo am întâlnit un băiat de culoare care spunea că este din Louisville. Am intrat în vorbă cu el și l-am întrebat:

„Ce caută un băiat inteligent ca tine în locul acesta?” Atunci mi-a povestit tot ce i s-a întâmplat: „Predicatorule,” a spus el, „numai eu sunt vinovat pentru ce mi s-a întâmplat. Odată l-am slujit și eu pe Dumnezeu, dar l-am părăsit. Numele meu este Bishop, care tradus înseamnă „Episcopul”. Cei care mă cunoșteau mă strigau în batjocură: „sfântul episcop.” Eram căsătorit și aveam o fetiță, dar într-o zi nu am mai rezistat și m-am întors în lume. Și părinții mei erau credincioși, dar i-am părăsit pe toți și am plecat în Coreea.” În continuare mi-a povestit despre războiul din Coreea, apoi a continuat: „După ce m-am întors acasă, am început să merg prin discotecă și m-am încurcat cu tot felul de indivizi dubioși. Așa se face că într-o zi

am fost căutat de doi băieți care mi-au zis:

„Bishop, am vrea să mergem la cumpărături. Nu vii cu noi?” Chiar atunci soția m-a chemat la masă, iar când a auzit ce voiau cei doi, mi-a zis:

„Nu merge cu ei, dragule. Tu vezi că nu este nimic bun în indivizii aceștia! Noi trebuie să rupem orice legătură cu ei și să mergem din nou la adunare.”

„Aș vrea să fac ce spui tu,” i-am răspuns, „dar ei vor doar să-i duc la cumpărături. Nu mă simt bine dacă îi voi refuza, așa că le voi împrumuta mașina.”

„Nu le-o împrumuta pentru că o vor strica. Mai bine du-te și du-i până acolo, apoi întoarce-te repede acasă.”

Astfel, m-am dus cu ei, dar la insistențele lor i-am așteptat în parcare. Deodată a început să sune alarma și apoi i-am văzut pe cei doi venind spre mine în fugă, cu un pistol în mână. Când i-am văzut, am închis ușile mașinii și am spus:

„Nu aveți ce căuta în mașina mea!” Atunci unul dintre ei m-a lovit cu pistolul în cap, după care l-a îndreptat spre mine și a zis:

„Nu vrei să ne duci? Atunci te voi ciurui! Dacă vrei să trăiești, taci și fă ce-ți spunem noi! Dacă ne refuzi, te împușcăm, te aruncăm în stradă și plecăm singuri.”

„Nu veți putea pleca nicăieri, pentru că veți fi prinși de poliție! Spuneți-le că nu am nici o legătură cu voi și că sunt nevinovat.”

Și într-adevăr, au fost prinși imediat de poliție. La judecată, judecătorul m-a

Întrebat scurt:

„Acea era mașina ta?”

„Da, domnule, dar...”

„Răspunde-mi la întrebare!”

Oh, fraților, Satan are întotdeauna un mijloc de a face răul. Judecătorul spunea:

„Răspunde numai ce te întreb!”

„Acea era mașina ta?”

„Da, domnule.”

„Acesta este numărul mașinii tale?”

„Da, domnule.”

„Ai fost în parcare?”

„Bineînțeles, dar aș vrea să spun că...”

„Răspunde numai ce te întreb!” Și astfel, am fost nevoit să răspund scurt numai la ceea ce mă întreba el, iar la sfârșit a spus: „Aici o aveți” Pe baza acelei judecăți, acest tânăr a primit zece ani de închisoare, în timp ce ceilalți doi au fost închiși pe

viață. Și tânărul a continuat:

„Frate, așa am ajuns în această încurcătură de care nu este vinovat nimeni altcineva, decât eu singur.”

Așa este. Acum este nevoie de zece ani ca să scape de această presiune. După aceea, m-am rugat pentru el și l-am rugat pe Dumnezeu să-l ajute să scape de acolo la recurs. De ce? Pentru că unui om nevinovat, ajuns într-o stare de presiune, trebuie să i se mai acorde o șansă.

Dacă sunteți pregătiți să faceți ceea ce este bine, mă bucur, pentru că pot să vă spun că există un Loc de scăpare și pentru voi, iar acest Loc este în Isus Hristos.

Dacă doriți să faceți ceea ce este bine, iar vrăjmașul este pe urmele voastre, există o cale de salvare, iar această cale este în Isus Hristos. Acesta este Locul în care poate veni oricine vrea să fie eliberat de presiune.

Dacă însă păcătuiți din plăcere și nu îl doriți pe Dumnezeu în viața voastră, vrăjmașul vă va birui undeva. În cazul acesta, voi nu puteți veni la Hristos, pentru că nu vreți! Dar cine vrea, poate să vină la El.

În Vechiul Testament, omul trebuia să fugă din proprie convingere în cetatea pregătită pentru salvarea lui. Trebuia să vrea să facă aceasta. Așa trebuie să veniți și voi în Hristos. Și încă ceva: Trebuie să-l mulțumiți tot timpul pentru că sunteți acolo, și să nu vă plângeți în fiecare zi că este greu și că vreți să ieșiți de acolo. Eu nu vreau să ies din El; vreau să nu plec niciodată de lângă El.

Da, voi trebuie să stați acolo de bunăvoie; trebuie să doriți să rămâneți acolo. Dacă ați venit la Hristos, nu mai puteți privi înapoi în lume, pentru că Biblia spune: *„Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui*

Dumnezeu." (Luca 9.62).

Aici greșesc foarte mulți din cei care spun că sunt creștini. Ei pun mâna pe plug de parcă ară, dar la prima încercare ce le iese în cale nu mai pot suporta. După cum știți, zilele trecute noi am avut un asemenea caz, și vă mulțumim pentru rugăciunile voastre.

Cum îmi place să vânez, mi-am dorit de mai multă vreme o armă Weatherly Magnum. Eu am foarte mulți prieteni care s-ar fi grăbit să-mi îndeplinească dorința, dacă le-aș fi spus un singur cuvânt. De altfel, doi sau trei dintre ei au vrut s-o facă, dar i-am refuzat fiindcă m-am gândit că mulți dintre misionari umblă pe drumuri fără încălțăminte în picioare. Acesta este motivul pentru care nu am putut accepta oferta lor.

Fratele Wilson i-a dat lui Billy Paul o armă mică, 257 Roberts, iar unul din frați, un prieten bun de-al meu, a zis: „Frate Branham, arma aceasta poate fi modificată. Dacă vrei, pot s-o găuresc chiar eu.” Eu i-am dat-o, iar când a adus-o înapoi, am încărcat-o și am vrut să trag cu ea de probă. Când am apăsat pe trăgaci, arma a explodat în mâinile mele. Țeava a fost aruncată cam la cincizeci de metri de mine, iar geamurile casei s-au spart. Este o adevărată minune că nu am fost sfâșiat, deoarece a fost o presiune de șase tone.

Când m-a văzut medicul, a spus un singur lucru: „Tot ce pot spune este că bunul Dumnezeu a fost acolo și l-a ferit pe slujitorul Său.”

După această întâmplare, m-am gândit ce s-ar fi întâmplat dacă acea armă ar fi fost un Weatherly? Fratele a făcut o greșală și a găurit prea mult țeava acelei arme.

Așa se întâmplă și cu pocăința multora dintre noi: suntem prea lărgiți.

Dacă arma aceea ar fi fost un Weatherly, ar fi fost fabricată dintr-un oțel corespunzător și atunci ar fi avut și o gaură corespunzătoare. O astfel de armă n-ar fi explodat. Dar pentru că s-a încercat o modificare, arma nu a rezistat acelei presiuni și a explodat.

Acest lucru este valabil pentru orice om care mărturisește că este creștin și totuși nu a făcut un început nou și nu a trăit nașterea din nou. Într-o zi, el va exploda! De ce? Pentru că este prea multă presiune. El nu poate sta liniștit și într-o zi va exploda.

Vedeți, oamenii încearcă să spună una și alta. Ei încearcă să imite o slujbă la care nu au fost chemați și la sfârșit totul va exploda. Voi trebuie să fiți puși de Dumnezeu acolo; trebuie să fiți legitimați de Dumnezeu, și nu de oameni printr-o strângere de mână. Da, voi primiți aceasta pe baza sângelui vărsat de Hristos. Cum? Prin credința în ceea ce a făcut El pentru voi! Dacă nu veți trăi acest lucru, veți exploda undeva!

Într-o zi veți fi călcați de cineva pe degete și veți dispărea imediat. De ce? Pentru că presiunea se adună până la punctul maxim atunci când urmează explozia.

Acesta este motivul pentru care omul a primit un loc de refugiu, de scăpare, pe care nu are voie să-l părăsească. El nu poate intra în locul acela și apoi să comenteze, de aceea trebuie să intre de bunăvoie și fără comentarii. Afară este sortit pieirii, dar înăuntru este în siguranță.

Celor care nu sunt încă creștini, vreau să le spun că eu am intrat în acest loc de scăpare acum treizeci de ani și că nu vreau să mai ies niciodată din El. De ce? Pentru că eu am intrat în Hristos. Tot ce mi-am putut dori vreodată, am găsit în El, de aceea nu vreau să-L părăsesc niciodată. Aceasta mă face să-l spun în fiecare zi: „O, Doamne, sunt atât de bucuros pentru că pot să fiu în acest Loc de scăpare. Îngăduie-mi să rămân pentru totdeauna în El, pentru că nu vreau să-L părăsesc niciodată.” Eu știu că El nu mă va părăsi niciodată, iar dacă vreodată presiunea va

crește și va deveni mare, El va fi Ușa.

Fraților, noi nu mai trebuie să ne îngrijorăm de nimic. Dacă sunteți puși sub presiune și nu mai știți încotro să mergeți, dacă vedeți că sunteți aproape de moarte și vă este teamă pentru că nu știți ce va urma după aceea, nu uitați că trebuie să veniți la Hristos, la Locul de scăpare pregătit de Dumnezeu pentru voi și să lăsați presiunea afară. Voi aveți o șansă, puteți să vă ascundeți în El și atunci nu vă veți mai îngrijora întrebându-vă ce se va întâmpla cu soțul, cu soția sau cu copiii voștri. Haideți la Hristos și lăsați presiunea să iasă afară!

El ne-a dat toate lucrurile. Totul ne aparține în Hristos. Acesta este motivul pentru care trebuie să faceți un singur lucru: să lăsați presiunea să iasă pur și simplu afară.

Dacă cineva v-ar da un milion de dolari, peste voi ar veni imediat o presiune. De ce? Pentru că nu ați ști ce să faceți cu ei.

Dacă vă hotărâți să mergeți la o biserică, veți simți că presiunea va deveni și mai puternică. De ce? Pentru că metodiștii spun: „Noi suntem cei adevărați, iar bapțiștii sunt greșiți!” La rândul lor, bapțiștii vor spune că ei sunt cei adevărați, în timp ce toți ceilalți sunt falși. Aceasta va realiza tot mai multă presiune, pentru că nu veți ști ce atitudine să luați. Dar dacă veți veni la Hristos, puteți lăsa toată presiunea afară. Atunci totul va trece, este rezolvat. De ce? Pentru că ați intrat în Locul de scăpare pregătit de Dumnezeu.

Cuvântul spune că *„Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.”* (Proverbe 18.10).

Dacă sunteți bolnavi și medicul vă spune: „Nu se mai poate face nimic...” nu lăsați să se adune presiunea, ci dați-o afară! Chemați predicatorul și cereți să fiți unși cu untdelemn, apoi să se roage pentru voi și veți vedea că *„Rugăciunea făcută cu*

credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși..." (Iacov 5.15).
Scăpați-vă de presiune! El ne este Adăpostul.

Și nu uitați: Cât timp sunteți în acest Loc de scăpare, aveți dreptul la tot ceea ce este înăuntru. Hristos este Adăpostul nostru și tot ce vă trebuie se găsește în El. Amin. Dacă sunteți bolnavi, nu adunați presiunea, ci lăsați-o afară.

Poate cineva zice: „Mă întreb, frate Branham...” Nu vă întrebați nimic, ci lăsați presiunea afară! Încredințați problema respectivă lui Dumnezeu și mergeți mai departe liniștiți, ca și cum ați fi primit deja ceea ce ați cerut. Nu adunați presiunea, ci lăsați-o afară!

Voi spuneți: „Sunt foarte îngrijorat, frate Branham. Pur și simplu nu știu ce să mai fac...” Lăsați presiunea afară! Amin.

Dacă sunteți în locul de scăpare, El a luat toate grijile voastre asupra Sa și nu mai aveți nici un motiv de îngrijorare. Aruncați toate îngrijorările voastre asupra Lui, pentru că El se îngrijește de voi! Nu vă mai îngrijiți pentru problemele voastre, fiindcă acum sunt treaba Lui!

Acum câțiva ani, am întâlnit într-un magazin o femeie. Avea în jur de șaiszeci de ani, dar arăta doar de vreo treizeci de ani. Când am văzut ce bine arată, am întrebat-o:

„Cum ai realizat aceasta, soră?”

„Frate Branham,” a răspuns ea, „am doi băieți. Ei sunt medici, dar arată mai bătrâni decât mine.” Vă spun sincer că ea nu arăta mai bătrână de treizeci de ani. Și femeia a continuat:

„Știi care este secretul? Eu m-am întors la Domnul când aveam cam doisprezece ani. Am citit broșuri de la mai multe religii, dar când am aflat Adevărul și L-am găsit pe Hristos, l-am încredințat Lui toate problemele mele, viața mea, ființa mea întreagă, și nu mi-am mai făcut nici o grijă. El a făgăduit în Cuvânt că Se va îngriji de toate problemele mele și eu am crezut aceasta. Dacă El nu este destul de puternic ca să facă aceasta, cum aș putea s-o fac eu? Iar dacă El poate să rezolve orice problemă, ce rost are să mă îngrijorez?” Vedeți, asta este!

Hristos a făgăduit că va purta toate grijile noastre, de aceea, aruncați-vă toate îngrijorările asupra Lui! De ce mai sunteți îngrijorați? Îngrijorările adună presiunea, iar presiunea produce explozia. Aruncați-vă îngrijorările asupra Lui! Opriți-vă! De ce vă mai faceți griji?

Voi întrebați: „Cum să fac aceasta?” Încrezându-vă în făgăduințele Lui, și El a făgăduit că va fi cu voi chiar și atunci când se prezintă îngerul morții.

Voi spuneți însă: „O, frate Branham, știu că atunci voi fi nervos!” Oh, nu! Voi sunteți în Hristos! Voi sunteți în Locul de adăpost! Voi știți că trebuie să muriți, știți că într-o zi va trebui să plecați de aici, de aceea, haideți în Locul de adăpost! Asta este. Voi sunteți în siguranță cât timp vă aflați în locul de adăpost. Gândiți-vă la faptul că El a murit pentru voi și că se îngrijește de voi. El a murit pentru voi!

Haideți să mai privim o dată problema aceasta. Voi spuneți: „Frate Branham, crezi că atunci când îngerul morții va veni pentru tine, nu vei avea nici o presiune?” Nu, cu siguranță nu voi avea! De ce? Pentru că mă aflu în Locul de adăpost.

Haideți și voi în Locul de adăpost! Aceasta este tot ce trebuie să faceți! Dar voi spuneți: „Frate Branham...” Un moment, vă rog! Haideți să privim pentru o clipă Israelul în Egipt.

Domnul a spus: *„Pe la miezul nopții, Îngerul nimicitor va trece prin țara Egiptului și*

va omorî toți întâii născuți, de la animal până la om, din casele la care ușciorii ușii nu vor fi unși cu sânge." (parafrazare). Vedeți, sosise noaptea cea mare. Israel, poporul lui Dumnezeu trebuia să plece spre țara făgăduită. Era noaptea de Paști, iar Îngerul morții umbla prin tot Egiptul. Pe străzi și prin case se auzeau strigăte și bocete.

Ce credeți, printre evrei era panică? Moartea era la ușă. Fiul întâi născut al familiei, putea să privească pe geam și să-l vadă pe îngerul acela puternic în negru. Poate privea și spunea:

„Tată, mă iubești?”

„Bineînțeles că te iubesc, fiule,” îi răspundea tatăl.

„Oh, tată, eu sunt întâiul născut...”

„Da, dragul meu, tu ești întâiul născut.”

„Privește, tată! Îngerul morții l-a luat chiar acum pe băiatul acela... Îl cunosc și m-am jucat de multe ori cu el. Oh, tată, uite-l că vine spre ușa noastră!”

„Dragul meu, vezi stâlpii de la ușă?” Aleluia!

„Tată, nu mă va lua și pe mine?”

„Nu, fiule, ție nu poate să-ți facă nimic.”

„De ce?”

„Pentru că Domnul a dat o făgăduință și a spus: *„Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi...”* Acesta este motivul pentru care poți fi liniștit. Du-te, ia-ți jucăriile și joacă-te! Nu trebuie să te îngrijorezi deloc, pentru că noi suntem în locul de scăpare pregătit de Dumnezeu. Lasă presiunea să iasă afară.”

Vedeți, în timp ce peste egipteni venea presiunea, Israelul stătea liniștit și citea Cartea lui Dumnezeu. El era liniștit. De ce? Moartea se afla în fața ușii, dar ce conta aceasta? Ea nu putea să le facă nimic.

Dacă moartea vine la voi, slăvit să fie Domnul! Ce contează cât timp împlinim poruncile lui Dumnezeu și Sângele salvator este uns pe pragul inimii noastre? Nici o piedică nu poate sta înaintea noastră!

Ce contează dacă medicul va spune: „Vei muri până mâine!”? Sângele Lui este pe pragul inimii mele. Noi toți trebuie să murim, dar dacă Sângele Lui a fost folosit așa cum a poruncit El, ne așteaptă învierea.

Vedeți, Israelul putea să stea liniștit! Ei nu au fost cuprinși de presiune, deoarece știau că Îngerul morții nu le putea face nimic. De ce? Pentru că ei se aflau sub sângele mielului; se aflau pe calea pregătită de Dumnezeu.

Fiți atenți! Poate cineva întreabă: „Cum pot fi sigur de lucrul acesta?” Noi am vorbit despre aceasta, duminica trecută.

Israel era poporul ales al lui Dumnezeu. Lor le-a fost făgăduită o țară în care curge lapte și miere, dar nu o văzuseră niciodată. Niciunul dintre ei nu a fost acolo vreodată și nu știau nimic despre ea, dar cu toate acestea, Dumnezeu le-a făgăduit-o. Astfel, ei au ieșit din robia Egiptului, fiind izbăviți de mâna

Atotputernică a lui Dumnezeu, prin profetul Său, și au pornit în călătorie spre acea țară despre care nu știau nimic. Ei erau străini și călători și mergeau spre o țară pe care nu o văzuse niciunul dintre ei vreodată. Gândiți-vă la aceasta!

Apoi, într-o zi au ajuns la granițele acelei țări. În fruntea lor se afla un mare luptător, Iosua, care tradus înseamnă „IaHVeH Salvatorul.” El a trecut Iordanul și a intrat în țara făgăduită, iar când s-a întors a adus o dovadă că într-adevăr țara aceea era foarte bună: un ciorchine de struguri, pe care abia îl duceau doi oameni. Totul era întocmai cum spusese Domnul: o țară în care curge lapte și miere. Oh, ar fi trebuit să se bucure cu toții! De ce? Pentru că Iosua a adus dovada că țara despre care nu știau nimic era întocmai cum le spusese Dumnezeu. Vedeți, Dumnezeu le-a făgăduit o țară și ei erau în drum spre ea.

Toată omenirea a fost prinsă într-o capcană, dar într-o zi a venit pe pământ Domnul Isus Hristos. „Isus” înseamnă „IaHVeH Salvatorul.” El S-a coborât la Iordanul morții, l-a trecut prin moarte, iar în dimineața de Paști a înviat, dovedind că omul poate să trăiască după moarte. Aleluia! Moartea nu este capătul drumului, fiindcă Isus a dovedit că omul poate să trăiască și după moarte. După înviere, El a stat înaintea ucenicilor și le-a dovedit că este viu.

Înainte de a pleca la cer, El le-a spus: *„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.*

Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14.2-3).

Mai întâi, El a murit. Atunci soarele, luna și stelele s-au rușinat și și-au pierdut strălucirea. Un soldat roman i-a străpuns inima cu o suliță și din El a curs apă și sânge. Apoi a fost înmormântat ca orice om și Biblia spune că sufletul Lui S-a coborât în iad. Dar în dimineața de Paști, El S-a ridicat dintre cei morți, lăsând mormântul și iadul în urma Sa. De aceea, spune în Apocalipsa 1.18: *„...Eu sunt Cel Dintâi și Cel de pe Urmă,*

Cel Viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.”

Când L-au văzut, ucenicii Lui au crezut că este o nălucă, dar El le-a spus: „Aveți aici ceva de mâncare?”

I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere.

El le-a luat și a mâncat înaintea lor.” (Luca 24.41-43).

El a trecut în Țara făgăduită murind ca Om, dar când S-a întors, a adus dovada că omul poate să trăiască dincolo de moarte. Ce mai are moartea a face cu noi? Nimic! Amin.

Lăsați presiunea afară, fiindcă El ne-a făgăduit o moștenire veșnică.

El a spus: „Aceasta va fi dovada pentru fiecare credincios!” dar unii pier din cauza necredinței lor; pier pentru că nu cred Cuvântul; pentru că umblă în păcatul și în lucrurile acestei lumi.

Dar Isus a spus că „*cine crede în Mine... are Viața veșnică,*” o viață care nu se sfârșește niciodată. Înțelegeți acum? Dacă noi, care am fost morți în păcate, primim Duhul Sfânt, primim nașterea din nou, adică o Viață nouă. Noi am murit cu Isus și am fost îngropați cu El în Duh, apoi am înviat și am fost transpuși din lucrurile firești în cele duhovnicești, cerești. În seara aceasta, noi stăm împreună cu Isus Hristos în locurile cerești.

Câți creștini de aici mai iubesc lumea? Dacă mai iubiți lumea, nu sunteți creștini. Voi vă pretindeți creștini, dar nu sunteți, pentru că dacă un om gustă cu adevărat

ce bun este Domnul, este mort pentru lucrurile acestei lumi și nu mai dorește să meargă înapoi. Cine dovedește aceasta? Viața.

Astfel, Pavel a spus: „...*dar nu mai trăiesc...*” cum a trăit odinioară, ci *”trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în Mine.”* (Galateni 3.20). De ce? Pentru că El l-a izbăvit din păcatul în care zace lumea.

Dacă privim la felul de viață pe care l-am avut în trecut, vedem că astăzi trăim altfel. De ce? Pentru că am murit față de păcat și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Duhul Sfânt ne-a sigilat și ne-a ridicat peste lucrurile acestei lumi, iar noi ne-am întors la viață cu aceeași dovadă cu care a venit El înapoi, ca să ne aducă dovada învierii Sale.

„Țara este minunată.” Aceasta este doar o arvună; este arvuna pentru vindecarea noastră; este arvuna pentru făgăduința lui Dumnezeu.

„...cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5.24).

Frate, lasă presiunea afară! Amin. Înțelegeți?

Prorocul Ilie este un simbol spre Hristos, în timp ce Elisei este un simbol spre biserică. Elisei a primit o măsură dublă a Duhului, față de Ilie. Într-o zi, el a mers la Iordan - acesta este un tablou spre timpul nostru, la fel ca Ahab și Izabela. Cred că vă mai amintiți predica mea despre aceasta.

Vedeți, Elisei l-a urmat pe Ilie dintr-un motiv bine întemeiat. Amin. El știa că Ilie va fi luat la cer, așa că a lăsat școala prorocilor în urmă și l-a urmat peste tot: la Betel, la Ierihon și peste Iordan.

În același mod, El vă duce și pe voi prin neprihănire și sfințire. Nu printr-o denomițaune, nu printr-o credință oarecare, ci prin moartea față de păcat, ca să vă puteți naște din nou pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Ilie a lovit apa și a trecut Iordanul, iar Elisei l-a urmat cu credincioșie. Când a trecut din nou pe malul celălalt al Iordanului, Elisei posedea o dublă măsură din puterea Duhului.

Astăzi, noi Îl urmăm pe Isus în moarte, prin botez. Când facem aceasta, suntem îngropați și înviem cu El pentru o viață nouă, prin credință. Astfel, murim pentru lucrurile lumii și ele nu mai înseamnă nimic pentru noi. Prin botezul în Numele Lui, noi suntem îngropați împreună cu El și înviați cu El la o viață nouă. Prin aceasta, duhul nostru este ridicat deasupra lucrurilor lumii; suntem în Hristos.

Vedeți, acum avem o parte; dacă traversăm linia morții, dacă trecem Iordanul, vom avea o dublă măsură. Noi primim arvuna Duhului Sfânt încă din trupul acesta și nu putem muri pentru că suntem o parte din Dumnezeu.

Domnul a spus: *„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”* (Ioan 6.54). Lăsați presiunea afară!

Ce contează dacă va fi aruncată bomba atomică? Facă ce vor, fiindcă noi știm că am primit Viața veșnică prin Domnul Isus Hristos. Ce ne interesează ce spune lumea? Ce contează presiunea din jur? Pe noi nu ne mai interesează nimic pentru că putem lăsa aburul afară.

Haideți să ne plecăm capetele și să ridicăm mâinile spre El. (Fratele Branham cântă).

Tatăl nostru ceresc, Satan a pierdut lupta. (Stați liniștiți și nu lăsați să se adune

presiune). Eu am stat aici și am predicat poporului, sfătuindu-l să lase presiunea afară, iar Satan a încercat să mă facă să cobor de pe platformă, ca să nu aibă loc chemarea la altar. Doamne, inima mea ardea pentru că îmi spuneam: „Acolo este cineva în nevoie... Cineva dorește să ajungă la această Stâncă.”

Oh, Tată, Îți mulțumim pentru biruință. Când ultimul a mers la altar, s-a aprins lumina. Atunci Satan a recunoscut că este biruit și a trebuit să se retragă, iar astăzi stau aici cinci suflete, cinci este numărul harului, al îndurării; Isus, credință și îndurare.

Oh, Tată, Tu ești Dumnezeu și nu poți greși. Tu ai întotdeauna dreptate. Oh, eu stau aici, deoparte și privesc în jos... Aici este fiica sorei Wilson, pe care o cunosc de când era mică, și-mi amintesc ziua în care ai chemat-o. Sunt mulți ani de atunci.

Lângă ea stă o doamnă din New York, care vrea să călătorească împreună cu noi, iar alături stau un bărbat și o femeie tânără. Ei stau pe această cale, în timp ce alți tineri de vârsta lor se distrează dansând dansuri imorale. Ei au venit să caute Stânca.

La capătul altarului stă un alt tânăr care și-a ridicat mâinile pentru că dorește să găsească această Stâncă. Oh, Isuse, Tu ești această Stâncă, și Tu ai spus: *„Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”* (Matei 18.20). Stânca este aici, deci totul pare atât de simplu... Când acești oameni s-au ridicat cu dorința de a Te urma pe Tine, Satan a încercat să-i oprească, dar nu a reușit, și a pierdut lupta. Ca slujitor al Tău, îmi pun mâinile peste ei și cer binecuvântarea Ta în viața lor.

Oh, de Te-ar asculta, Dumnezeule, fiindcă vor să urmeze Duhul Tău din toată inima! Acesta este motivul pentru care Te rog din inimă să nu îngădui ca sufletul sorei mele să piară, ci împlinește dorința ei de a primi Viața veșnică în Numele lui Isus Hristos, fiindcă îmi pun mâinile peste ea știind prin cât de multe încercări a trecut. Eu știu că ea se roagă și pentru fiul ei iubit și că acest tată a plâns toată

dimineața, când și-a încredințat băiatul Domnului. Acești părinți își încredințează copiii Domnului. Oh, Dumnezeule, ei caută un loc în care să poată lăsa presiunea, fiindcă știu că totul se va termina cu bine. Tată, noi Ți-am încredințat totul Ție, și știm că vei rezolva toate problemele noastre.

Dăruiește-le har, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus.

Tată, acest bărbat și această femeie, vin împreună ca să-mi pun mâinile peste ei. Ei doresc să lase presiunea afară. Noi știm că această pereche frumoasă ar fi putut deveni o momeală a Satanei, dar Tu nu ai îngăduit aceasta. Ei sunt ca un cărbune aprins și scos din foc și vin la Tine pentru că sunt în căutarea unui adăpost. Dorința lor este să ajungă la Tine și să lase presiunea afară, astfel încât să poată rămâne liniștiți înaintea Ta, deoarece știu că Tu ești Dumnezeu. Tată, Te rog să dai chiar acum siguranță sufletului lor și să faci ca solzii să cadă de pe ochii lor.

Tânărul care stă cu mâinile ridicate este ultimul. În timp ce se ridică, s-a aprins lumina. Tu l-ai chemat. Oh, Tu ai spus: „*Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine...*” (Ioan 6.37). Tot ce putem face noi este să ținem cu tărie de Cuvânt, și știm că toți aceia care au fost aleși de Tine vor primi Viața veșnică.

Iată, Tată, că acest tânăr a venit, fiindcă dorește să primească Viața, să găsească Stânca. Doamne, ca să se poată odihni o vreme, Te rog să-l duci înăuntru prin spărtura Stâncii.

Fă să se rupă orice cătușă și orice legătură. Oh, de ar cădea totul jos de pe ei; tot ce stă împotriva lor și i-a reținut până acum ținându-i departe de Tine. Fă să-i părăsească totul: supărarea, mânia, iușimea, grijile, păcatul și îndoiala. Credeți cu adevărat? Chiar crezi, frate? Crezi, soră? Credeți cu toții?

Atunci așa să fie. Totul s-a realizat! Tot ce este rău a trecut! Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă dea ce este mai bun în viața aceasta și deasupra tuturor,

Viața veșnică pe care o aveți deja. Voi sunteți ridicați peste păcat; păcatul este sub picioarele voastre.

La ce mi-ar folosi să vă spun ceva ce nu este adevărat? Dacă aș face aceasta, la capătul drumului aș fi găsit un înșelător. Dar eu vă spun adevărul: voi ați primit Viața veșnică, pentru că ați crezut în Domnul Isus Hristos. Puneți deci păcatul deoparte! Aruncați fiecare cătușă de pe voi! Duceți-vă în libertate! Voi sunteți creștini. Voi ați fost ridicați deasupra păcatului și ați primit arvuna Duhului pentru vindecarea veșnică a sufletului vostru. De ce aceasta? Pentru că Hristos v-a primit și pe voi.

Nu a spus El că *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-L atrage Tatăl Meu, care M-a trimis: și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară, ci îi voi da viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”* (Ioan 6.44,37,40). Atunci totul este rezolvat. Amin. Totul a trecut. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Îl iubiți cu toții? (Fratele Branham cântă).

Câți dintre voi simt că s-au eliberat de presiune? (Fratele Branham cântă).

Voi știți povestirea lui Charles Wesley despre excursia pe care a făcut-o pe un lac. El avea lângă acel lac o colibă în care se retrăgea și citea. Domnul l-a trimis acolo și în timp ce studia, Dumnezeu a lucrat în inima lui și l-a inspirat să scrie un cântec. Până atunci nici nu putuse să-l înceapă, dar când a venit inspirația, s-a apucat de altceva, și inspirația l-a părăsit din nou. Atunci s-a dus pe malul lacului, gândindu-se că dacă va asculta cum se lovesc valurile de mal, s-ar putea să primească o nouă inspirație. Deodată a început însă furtuna. Vedeți, nimic nu se întâmplă din întâmplare, ci totul este rânduit de Dumnezeu și indiferent ce vi se întâmplă, lucrează spre binele vostru.

Când a văzut că începe să bată vântul, el a fugit înapoi în colibă, și în timp ce alerga, și-a zis: „Voi fi șters de pe pământ înainte de a ajunge dincolo!” Apoi și-a ridicat gulerul de la palton și a început să alerge. Deodată a simțit că este lovit de

ceva în piept, iar când s-a oprit să vadă ce era, a văzut o păsărică. Asemenea lui, și ea căuta un adăpost. S-a aplecat, a luat-o de jos și a pus-o la piept, ținând-o acolo până când a trecut furtuna și a apărut din nou soarele. Când totul a trecut, a lăsat-o să zboare, iar în clipa aceea a venit din nou inspirația peste el.

Oh, și eu doresc ceva: Stânca vindecării în această țară obostă! Oh, Stâncă a vindecării, ascunde-mă în Tine! Oh, Tu Stâncă a vindecării, care ai fost lovită pentru mine, ascunde-mă în Tine! Așa au fost scrise toate cântările acestea de care ne bucurăm astăzi.

Voi întrebați: „Cântecele sunt inspirate?”

Când a fost pe pământ, El S-a referit adesea la ele și a zis: „*Nu stă scris în Psalmi?*”

Da, bineînțeles, cântările sunt inspirate! Și eu mă bucur foarte mult pentru că am un loc de scăpare! Eu nu cunosc nici un alt loc de scăpare afară de Acesta.

Fratele Branham cântă...

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe păstorul vostru. Satan a încercat să stingă lumina, dar Dumnezeu a dus biruința mai departe. Amin.

- Amin -